

Suzanne Vermeer

De bestemming

A.W. Bruna Fictie

Vakantiegeld

1

‘*Buenos dias... Deutsch, English?*’

Het oudere echtpaar keek de vriendelijk glimlachende jongeman aan die de vraag had gesteld. Ze probeerden in te schatten of ze hem konden vertrouwen. Blijkbaar doorstond hij de test. De oudere man antwoordde na een lichte aarzeling: ‘Wij zijn Nederlanders.’

De jongeman leek zijn glimlach op zijn gezicht geplakt te hebben. Met zijn wijsvinger tikte hij tegen het witte naamplaatje waarop DANNY OUDEKERK stond. Hij had een donkerblauw T-shirt aan met een sierlijke gouden opdruk: *Golden Oasis*. Daaronder droeg hij een smetteloze, witte korte broek en witte sokken in witte gympen.

‘Altijd leuk om landgenoten te ontmoeten,’ ging Danny vrolijk verder. ‘In dit gedeelte van Mallorca kom je hoofdzakelijk Duitsers en Engelsen tegen.’ Hij knikte samenzweerderig met zijn hoofd naar de jachten die op loopafstand in de haven van de hoofdstad Palma de Mallorca lagen. Het waren enorme boten, tot wel zestig meter lang.

‘Je kunt wel zien wie het grote geld verdienen,’ zei Danny. ‘Duitsers, Engelsen, Spanjaarden en Arabieren. Ik heb de afgelopen week in de haven nog niemand een woord Nederlands horen spreken.’

Hij haalde zijn schouders op. De jongensachtige grijns op zijn gezicht was weer terug. ‘Ach, wat maakt het ook uit. Het weer is hier geweldig en het leven relaxed.’

Voordat het echtpaar de kans kreeg zijn monoloog te doorbreken, trok Danny met een nonchalant gebaar een kaartje uit het stapeltje. Hij gaf het aan de man.

‘Mag ik vragen hoe u heet, meneer?’ vroeg hij beleefd.

De man glimlachte Danny toe. ‘Dat mag je en ik zal er ook antwoord op geven. Ik ben Robert van Loon, en dit is mijn vrouw Karin.’

Danny knikte. 'Ik werk voor Golden Oasis, meneer Van Loon. Het bedrijf bestaat deze week vijf jaar, vandaar deze actie.' Hij wees op het kaartje. 'Hebt u toevallig een muntstukje op zak?'

Robert van Loon haalde een euro uit zijn zak en keek de jongeman vragend aan.

'Vanwege het lustrum heeft Golden Oasis krasloten uitgegeven,' zei Danny. 'Als u drie dezelfde symbolen krast, wint u een prijs.'

Terwijl Van Loon driftig kraste, ging Danny verder. 'Het is een eenmalige actie waaraan ik graag wilde meewerken. Tenslotte is er niets zo leuk als mensen blij maken. Het lijkt mij fantastisch om het blije gezicht te zien van iemand die een grote prijs wint.' Hij liet een korte stilte vallen. 'Helaas moet ik de eerste prijswinnaar nog tegenkomen... Misschien bent u het wel!'

Robert van Loon liet hem het kaartje zien met de vakjes die hij had weggekrast. 'Een strandbal en twee boten, is dat wat?'

Danny zuchtte. 'Sorry, meneer. U moet drie dezelfde symbolen hebben. Bijvoorbeeld drie vliegtuigen, dan win je een reis naar Florida. Of drie auto's, die staan gelijk aan een gratis huurauto voor een week. De grote hoofdprijs is echter drie palmen... Bij drie palmen ontvang je 5.000 euro cash.'

Hij keek nogmaals naar het kraslot van Robert van Loon en glimlachte verontschuldigend.

Toen sloeg hij zijn hand tegen zijn voorhoofd. 'Ach, stom. Dat was ik vergeten.' Meteen overhandigde hij Karin van Loon een kraslot. Dit kaartje kwam niet van de bovenkant van de stapel, maar van de onderkant. Hij had de beweging zo snel gemaakt, dat het niemand opviel.

'Excuses, mevrouw Van Loon. Dat was bijzonder onattent van mij. Natuurlijk mag u het ook proberen.'

Karin begon meteen te krassen.

Danny zwaaide even naar een vrouwelijke collega die zijn kant op liep. Ook zij droeg een korte witte broek en een donkerblauw T-shirt. Hij draaide zich weg van het Nederlandse echtpaar om een nog betere blik op de knappe jonge vrouw te kunnen werpen. Robert van Loon glimlachte op een vaderlijke manier. Ooit was hij net zo oud geweest als Danny nu was. In die tijd had hij ook graag naar mooie meiden gekeken.

‘Wat... eh... wat zei je daarnet over die hoofdprijs?’ vroeg Karin van Loon opgewonden.

‘Er zijn meerdere prijzen,’ antwoordde Danny afwezig. Zijn blik was zogenaamd gericht op een paar prachtige vrouwenbenen die zijn kant op kwamen. ‘De jackpot is drie palmen, mevrouw. Oftewel 5.000 euro cash in de hand.’

Karin strekte haar hand en liet hem haar kraslot zien. Ze kneep met haar andere hand in de arm van haar man. Danny deed net alsof hij zeer verbaasd was.

‘Maar...’ stamelde hij.

‘Drie palmen,’ zei Karin met een brede glimlach. Haar man omhelsde haar. ‘Da’s nou typisch mijn meisje,’ grijnsde hij. ‘Sterk uit de hoek komen als niemand het verwacht.’

Danny zwaaide opgewonden met beide handen naar zijn collega. De knappe jonge vrouw met de lange benen versnelde haar pas.

‘Sanne, kom snel hierheen. Dit geloof je niet!’

Tien snelle stappen later stond ze naast hem.

‘We hebben een winnaar,’ juichte Danny. Hij stak zijn armen triomfantelijk in de lucht. Hij omhelsde spontaan de familie Van Loon.

Sanne bekeek het kraslot. ‘Ongelofelijk. Gefeliciteerd!’ Ze straalde net zoals Karin. ‘Oké,’ zei ze opeens zakelijk. ‘Nu moeten ze hun prijs ophalen.’

Danny knikte.

Sanne liep naar de rand van de boulevard en stak haar hand op. Even later stopte er een taxi.

‘Kom,’ zei Danny tegen het echtpaar Van Loon. Op een drafje liepen ze naar de taxi.

‘De chauffeur weet de weg,’ zei Sanne. Ze had de chauffeur al duidelijk gemaakt dat deze rit op rekening kwam van Golden Oasis. De familie Van Loon stapte in.

Sanne en Danny zwaaiden spontaan naar hun landgenoten terwijl de taxi wegreed. Toen de taxi door het verkeer was opgeslokt, verdween de glimlach van hun gezicht.

‘Wat denk jij?’ vroeg Sanne nu serieus.

‘Het leken me mensen met geld,’ antwoordde Danny. ‘Hij droeg een nieuw shirt van Lacoste en ook schoenen van dat merk. Dat polshorloge was volgens mij van goud. En ik weet bijna zeker dat

de robijnen in haar ring echt waren. Dat zie je aan de schittering van de stenen.' Daarna haalde hij zijn schouders op. 'We zien het wel op ons loonstrookje. Als er een flinke commissie is bijgeschreven hebben we goed gegokt.'

In zijn rechterooghoek zag hij een echtpaar over de boulevard slenteren. Meteen toverde hij de jongensachtige glimlach weer op zijn gezicht.

'Potentiële klanten,' zei hij tussen zijn tanden door. 'Ik zie je zo.'

Sanne knikte kort en liep de andere kant op. Met een beetje geluk konden ze straks weer hun toneelstukje opvoeren.